

и лекъ му се сторилъ вързопъ. Набралъ той двойно повече дърва и побързалъ за въ кѣщи. Бабата стояла на прага и се чудѣла, кой е този младъ човѣкъ, който иде откъмъ гората, съ голѣмъ вързопъ дърва на гърба и пѣе. Когато тя узнала, че това е нейния дѣдо и че той се подмладилъ, като пилъ отъ чудесната изворна вода, тя захвърлила всичко и се затирила къмъ извора.

Мжжътъ решилъ да украси кѣщичката, като за празникъ. Той турилъ прѣсни, зелени клонки на вратата и измѣлъ двора. Следъ това наредилъ на масата всичко най-хубаво за ядене и пиене, което се намирало въ кѣщи. И зачалъ

калъ жена си, за да отпразнуватъ възвръщането на тѣхнитѣ сили и младостъ.

Но деньтъ миналъ, захванало да се мръква, а бабата я нѣмало. Настѣпила нощъ — бабата не се връщала. Минала нощта, захванало да се развидѣлява, а нея все още я нѣмало. Тогава мжжътъ ѝ трѣгналъ да я търси изъ гората. Около чудния изворъ ходило мѣничко двегодишно момиченце и плачело. То протегнало рѣчички къмъ него и завикало: „Татко! Татко!“ Това било бабата.

Тя пила отъ извора безъ мѣрка, като искала да се подмлади колкото се може повече, и се превърнала на дете.

Ахъ, рекълъ мжжа, — като я взелъ на рѣце. — Ако бѣше пила още две глѣтки, щѣше да се превърнешъ на дете, което още не се е родило. Какво да правя сега съ тебе?

Но все пакъ, той я взелъ и я отнесълъ въ кѣщи, за да я отгледа.

Превелъ: **Чичо Ваню.**